

4 MINGULAY BOAT SONG

Hili you ho, boys; let her go, boys; Bring
her head round, now all together, Hili you
ho, boys, let her go, boys Sailing home,
home to Mingulay.

What care we how, white the Minch is?
What care we for wind or weather?
Let her go boys; every inch is
Sailing homeward to Mingulay.

Dolphings springing, children singing,
Sun is glitt'ring over the water.
Haul her round boys and we'll soon be,
Once again back to Mingulay.

Wives are waiting, by the harbour, Wives
been waiting since break of day-o Wives
been waiting, by the harbour
Till the sun sets on Mingulay.

Ships return now, heavy laden
Mothers holdin' bairns a-cryin'
They'll return, though, when the sun sets
They'll return to Mingulay.

Mingulay Boatsong is een traditioneel Schots lied.

Mingulay (in Gaelic: **Miughlaigh**) is het tweede grootste van de Bishop's eilanden in de Buiten-Hebriden van Schotland. Gelegen 12 kilometer ten zuiden van Barra, en is bekend om zijn belangrijke populaties zeevogels, die nestelen op de kliffen, die tot de hoogste van de Britse eilanden behoren. De eilandengroep bevindt zich ten Westen van Schotland. Het water tussen deze eilanden en Schotland heet The Minch (North Minch en de Little Minch) Op het eiland zijn overblijfselen uit de IJzertijd en de cultuur werd er beïnvloed door het vroege christendom en de Vikingen. Van de 15de tot de 19de eeuw maakte Mingulay deel uit van de landerijen van Clan MacNeil

van Barra, maar ging ten onder door het gebrek aan betrokkenheid van de verhuurders.

Na twee duizend jaar of meer permanente bewoning van het eiland werd het door de bewoners in 1912 verlaten (de bevolking was snel gedaald van een totaal van 140 inwoners in 1901 tot twee in 1930) en is sindsdien onbewoond gebleven. Het wordt momenteel gebruikt voor het laten grazen van schapen. Visserij is er dus geheel niet meer. Mingulay is sinds 2000 eigendom van The National Trust for Schotland

De *Mingulay Boat Song*, werd in 1938 door Hugh Robertson (1874 - 1952) voor zijn Glasgow Orpheus Choir geschreven. Het werd dus nooit door de bewoners van het eiland gezongen.

SCHEEPSLIED UIT MINGULAY

Kom op, jongens; laat haar gaan, jongens;
Wend met z'n allen de boeg,
Kom op, jongens, laat haar gaan, jongens
We zeilen naar huis naar Mingulay.

Wat kan ons schelen, hoe wit de Minch is ?
Wat kan ons de wind of storm schelen?
Laat haar gaan, jongens; iedere decimeter
zeilen, Brengt ons richting thuis, op Mingulay.

Dolfijnen springen en kinderen zingen,
De zon schittert over het water.
Wend de steven jongens, en spoedig,
Zullen weer terug zijn in Mingulay

Vrouwen staan bij de haven te wachten,
Vrouwen staan al vanaf zonsopgang te
wachten.;
Vrouwen staan bij de haven te wachten
Totdat de zon op Mingulay ondergaat.

Nu keren schepen terug, zwaar beladen,
Moeders houden huilende kinderen vast. Ze
zullen terugkeren als de zon ondergaat Ze
zullen terugkeren naar Mingulay.

